

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qvalificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1670

Dispvatio 44. De Reprobatione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77011)

tem, sed tantum tollere impedimentum, quod per accidens fuit interpositum; atque ita posse Deum dare illa ut influxura in gloriam secundum rationem formalem influxus, & valoris, non praeamata antecedenter eorum reuiuiscencia, qua se habet ut conditio per accidens: quo eximitur a periculo amandi peccatum.

55 Non placent. Quia merita non influunt in gloriam, nisi ut coniuncta cum perseverantia finali; ad hanc autem peruenire non possunt ab instanti, in quo primo fiunt, nisi vel per durationem continuatam temporis intermedij, vel per restaurationem faciendam per poenitentiam, casu, quod per peccatum intercipiuntur. Ergo haec tria subordinata sunt quoad influxum, seu conducentiam respectu gloriae, merita, continuatio eorum, vel restauratio, & perseverantia finalis. Vel ergo procedimus in sententia admittente praedestinationes efficaces; vel in negante. Si in prima. Ergo Deus nequit conferre eiusmodi merita ex intentione efficaci gloriae, nisi eligendo antecedenter, aut simul vel eorum continuationem usque ad finem, vel eorum restaurationem faciendam per poenitentiam. Sed non elegit primum in casu nostro. Ergo tenetur eligere secundum; & consequenter amare peccatum, quod non prauidetur futurum, uti supponimus. Si autem stemus in secunda sententia. Ex simplici desiderio gloriae non possunt a Deo conferri merita supradicta, nisi antecedenter ametur etiam simplici affectu perseverantia eorum finalis; deinceps vel eorum continuatio prauiua, vel restauratio; eoque merita non sunt utilia ad gloriam, nisi ut perseverantia finaliter: ad hanc autem peruenire non possunt, nisi vel media continuatione, vel media restauratione. Tum sic. Vel Deus ex simplici, & prauiuo amore restorationis decernit dicta merita; & sic tenetur amare peccatum; aut quia desiderat poenitentiam ante illud absolute prauiuum; aut quia merita decreta, nisi medio peccato, ad suam reuiuiscenciam, quo ordinantur, nequeant conducere. Vel Deus decernit dicta merita ex simplici desiderio continuationis eorum usque ad finem. Et sic talis prouidentia in nostro casu defectu talis continuationis interruptitur, seu cadatur, ut bene vidit Vazq. nec est specialis erga Praedestinatum sed communis Rebro: eo quod Deus non amat, nec potest talia merita ut coniungenda in actu secundo cum gloria per medium illud continuationis usque ad finem, quod reipsa non est ponendum, sed tantum ut utilia in actu primo; quo etiam patet similia merita saepe prouidet Rebrois. Ex quo patet, praecitatos Doctores argumento Vazq. non satisfecisse; atque ita male in praesenti ab eius sententia deuiasse, cum quo consentiunt in alijs ipsi coherentibus.

56 Apud nos vero, qui contra ipsum Vazq. putamus, ex intentione poenitentiae, etiam efficaci, posse Deum permittere peccatum, ut statuimus quaest. 3. nullam vim habet argumentum. Multo enim melius iuxta doctrinam ibi traditam poterit Deus ex intentione reuiuiscenciae meritorum impediendorum per peccatum illa primo conferre, etiam ut influxura in gloriam media ipsa reuiuiscencia. Quo nihil deerit, ut illa ex speciali prouidentia erga Praedestinatum, & non interrupta conferantur.

57 Vnus est etiam iuxta oppositam sententiam, modus, quo possint dona per peccatum superueniens mortificanda esse praedestinationis effectus

prout primo collata. Si nimirum Deus, antequam decernat, illa conferre, decernat permissionem peccati, illudque prauidet absolute futurum, pro tempore sequente. Tunc enim bene poterit pro tempore antecedente conferre dicta dona ex intentione reuiuiscenciae eorum faciendam per poenitentiam peccati futuri: quin ob id cogatur amare peccatum. Nam in omni sententia amor poenitentiae de peccato absolute prauiuo non inferret illatenus amorem ipsius peccati.

Secundo obijcit Vazq. Integra praedestinatio Adami meritis Christi Domini tribuenda, est. Cui tamen attribui non possunt dona collata Adamo ante lapsum. Ergo hac ut primo collata non sunt praedestinationis effectus. Respondet, si dona status innocentiae non sunt collata Adamo ex meritis Christi, ut putat ipse Vazq. cum multis, alterum e duobus esse dicendum: nempe, aut dona dicta status innocentiae non fuisse effectus praedestinationis Adami, sed alterius prouidentiae interruptae; aut, si fuerunt, integram praedestinationem eius ex meritis Christi non fuisse. Quo casu testimonia Scripturae, quibus disput. 42. quaest. 6. probatum est, omnes praedestinationis effectus, sicut & omnia dona gratiae, dari per Christum, de effectibus, & donis interpretanda erunt, stando in ea sententia, quae datur hominibus in natura lapsa, ad quam reparandam iuxta illam uocem Christus Dominus decretus est. Apud nos uero, qui in Tractatu de Incarnatione tenuimus, dona etiam status innocentiae fuisse collata Adamo ex meritis Christi, facile componitur, illa ut primo collata fuisse effectus praedestinationis Adami, & nihilominus integram eius praedestinationem sub merita Christi cecidisse.

DISPUTATIO 44.

De Reprobatione.

Quia multa ex iam dictis de Prouidentia, atque Praedestinatione communia Reprobationi sunt, pauca de hac ad ipsam pertinentia restant dicenda. A quibus subinde breui me expediam in praesenti, vltimaque disputatione. Quo & citius toti huic Operi finem imponam.

QVAESTIO I.

Quid, & quotuplex sit reprobatio.

Dari reprobationem, de fide est, ut disput. 37. quaest. 3. num. 29. statuimus, Quid autem nomine reprobationis ueniat intelligendum ibidem num. 27. tradidimus. Vbi etiam notauimus, reprobationem duplicem esse, nimirum positiuam, & negatiuam. Circa quam diuisionem, alioq uin uulgarem, & receptam, non vno modo

Augo.

Auctores loquuntur. Nam quidam reprobationem negativam appellant solum omissionem prædestinationis, vocantes positivam quodvis decretum positivum quavis ratione conducens ad damnationem Reproborum; qualia sunt decreta negandi gratiam, permittendi peccatum, excludendi à Regno, & puniendi pœna sensus. Alij idem, ac præcedentes, consentes de positivâ reprobatione, negativam per decretum quasi reflexum non prædestinandi constituunt. Alij decretum permittendi peccatum, & negandi gratiam reprobationi negativæ adiungunt: appellant positivam reprobationem solum decretum puniendi Reprobam æternâ pœnâ damni, & sensus. Alij denique aliter in super loqui solent. Tota hac lis est de modo loquendi.

Suppono, circa quemvis Reproborum imprimis dari in Deo omissionem prædestinationis eius, quæ est ommissio eorum omnium decretorum, quibus potuisset illum prædestinare iuxta diversos modos possibiles prædestinandi, de quibus egimus disput. 41. quæst. 1. & 2. Vtrum autem huiusmodi ommissio possit esse pura, vel debeat quasi reflexe aliquo decreto imperari, aliterius est quæstionis, de qua egimus disput. 31. quæst. 5. iuxta cuius resolutionem pura esse potest. Deinde reperitur in Deo decretum puniendi Reprobam pœnâ damni, quæ in privatione gloriæ consistit. Tale enim decretum negari non potest; quidquid contra commuement Theologorum consensus doceat Gaspar Hurt. disput. 5. de Prædestin. diff. 2. sine: quia Deus sine decreto positivo nequit per gloriæ privationem peccatum Reprobi siue originale, siue etiam actuale punire, vti de facto punit. Eito ad negandam illi gloriæ præcisè nullo opus esset positivo decreto. Præterea respectu Reprobi adulti decedentis cum mortali actuali datur in Deo decretum puniendi illum pœnâ æternâ sensus; necnon decretum positivum permissionis peccati. Nam hæc, præter carentiam gratiæ efficacis, (ad quam non esset opus decreto positivo), includit collationem auxilij sufficientis ad non peccandum, suppositâ potestate ad peccandum, prout diximus supra disput. 43. quæst. 3. num. 21. Denique eorum omnium entium positivorum, quæ proximè, vel remotè quavis ratione ad damnationem Reprobi conferunt, non potest non in Deo dari decretum positivum; quidquid sit de negationibus entium ad id ipsum aliquo modo conducentibus. His adde omnes actus scientiæ naturalis, liberæ, & mediæ, quibus Deus ducitur ad concipiendum decreta prædicta, & omissiones liberæ decretorum, iuxta dicta supra disput. 37. quæst. 4.

Igitur, cum hæc, quod ad rem attinet, certa sint, vt terminos expeditos habeamus pro sequentibus quæstionibus, reprobationem positivam vocabimus solum decretum, quo Deus damnat Reprobam in æternum tum pœnâ damni, tum etiam sensus, connotatâ scientiâ præviâ ad tale decretum: sub negativâ autem, seu potius permissivâ reprobatione non solum omissionem prædestinationis (quæ sola, loquendo propriè, est negativâ reprobatio) comprehendemus, sed etiam decreta omnia positiva, quibus Deus permittit peccata, cæteraque entia decernit, quæ cum effectu sunt conductura ad damnationem Reprobi, connotatis

scientiis directiuis eorum decretorum, è quibus potissima est scientia mediâ de tali conductura.

Etenim reprobatio, quemadmodum prædestinatio, & quavis alia providentia, directè in actibus voluntatis seu positivis, seu negativis, obliquè autem in actibus intellectus constituenda est, prout univèrsim liter statuimus disput. 37. quæst. 9. Nec vllam involuit actum imperij propriè dicti ad intellectum pertinentem, præter prædictas scientias, prout etiam de quavis providentiâ univèrsè ostendimus in eadem disput. 37. quæst. 6. In quo hic iterum non est morandum.

QVAESTIO II.

An Deus ex se ante absolutè prævisa Reproborum peccata eos ad pœnam æternam aut damni, aut sensus destinaverit; vel saltem destinare poterit.

Alvinus lib. 1. Institut. cap. 18. & lib. 3. cap. 21. & sequenti. alijque hæretici sectarij asseruerant, Deum ex se ante omnem prævisionem peccati ad ostendam suam iustitiam destinasse Reprobos ad pœnam æternam damni, & sensus: ex eoque sine eos impellere, & necessitare ad peccandum. Quem errorem tanquam planè impium, & blasphemum eruditè refutant Bellarm. lib. 2. de Amissione gratiæ, & lib. de Gratia, & liber arbitri. Becan. tom. 1. Opuscul. in principio. Tann. 1. par. disput. 3. quæst. 7. Peravi. tom. 1. Theolog. Dogmat. lib. 9. & alij Doctores catholici. Qui vno ore consentunt, Deum de facto neminem ante peccata prævisa absolutè, & efficaciter destinare ad æternos Inferni cruciatus, qui sunt pœna sensus. An verò deinceps ad exclusionem, seu ad carentiam gloriæ, quæ est pœna damni, non ita concors Theologorum sententia est.

Nam quidam putant, Deum eundem ordinem servasse cum Reprobis, ac cum Electis; atque ita absolutè, & efficaciter alijs quidem gloriæ, alijs carentiam gloriæ prædefinisse ante vtrorumque prævisa opera seu bona, seu mala. Ita sentit Durand. in 1. distinct. 40. quæst. 2. Bann. 1. p. quæst. 23. art. 3. Zumel ibid. disput. 4. Aluar. de Auxil. disput. 10. per totam. Carmelit. Salmant. 1. par. tract. 5. disput. 8. Ioan. à S. Tho. disput. 10. & alij Thomistæ communiter. Quorum sententiam reliqui fermè Theologi rejiciunt unanimitèr, consentes, Deum ante prævisa peccata neminem à suo Regno excludere, seu destinare ad pœnam damni. Ita Bellarm. lib. 2. de Amissione gratiæ cap. 12. & lib. 2. de Grat. & liber. arbitri. cap. 16. Soar. lib. 2. de Auxilij cap. 5. & lib. 5. de Prædestin. cap. 3. & 6. Vazq. 1. par. disput. 95. cap. 4. 5. & 9. Less. disput. de Prædestin. sect. 6. assert. 6. Molin. 1. par. quæst. 23. artic. 3. 5. *advertendum*, & artic. 5. disput. 1. memb. 13. & in Concord. artic. 5. disput. 3. Ruiz disput. 15. de Prædestin. sect. 3. & disput. 16. sect. 6. Arrub. disput. 88. Herice disput. 33. cap. 3. Alarc. tract.

tract. 4. disput. 5. cap. 10. Gasp. Hurt. disput. 5. de Prædest. diff. 3. Tann. disput. 3. q. 7. dub. 3. Quiros tom. 2. disput. 17. Carlet. disput. 45. Veken. disput. 28. & apud eos alij plures. Quorum aliqui seueris notis inurunt sententiam oppositam, vt apud Soar. Herice, Tanna & Quiros videri potest. Hæc de facto. De possibili autem Molin. Vazq. Soar. Quiros, Carlet. & alij censent, repugnare Deo decretum absolutum puniendi Reprobos conceptum ante præuisa eorum peccata. Ruiz verò disput. 16. citatã lect. 5. num. 6. & lect. 6. num. 29. Arriaga. 1. p. disput. 39. num. 8. & alij Recentiores censent. non esse Deo impossibile tale decretum. Addunt contra non nullos Arriaga ibid. num. 9. & latius 1. 2. disput. 55. lect. 3. Quiros lect. 4. num. 16. Sfortia Palanici. lib. 1. de Bono cap. 31. & Veken. disput. 28. citatã cap. 2. nullatenus posse Deum ad infernales cruciatus damnare innocentem; tamen si possit illum æternã suã gloriã priuare.

Propositio I.

7 Deus ante absolutè præuisa Reproborum peccata non habet decretum absolutum excludendi eos à gloriã.

Probatur primò propositio ex sacris Letteris sæpe asserentibus, Deum ex se non solum præoptare hominum salutem, vitamque æternam; sed etiam nolle, siue non velle eorum mortem, & perditionem. Sap. 1. *Deus mortem non fecit, nec letatur in perditione viuorum.* Ezech. 18. *Numquid voluntatis meæ est mors impij, dicit Dominus? & cap. 3. Nolo mortem impij.* Math. 18. *Non est voluntas ante Patrem vestrum, qui in Cælis est, vt pereat vnus de pusillis istis.* 2. Petr. 3. *Nolens, aliquos perire, sed omnes ad penitentiam reuerti: Osca 13. Perditio tua Israel, tantummodò in me auxilium tuum.* His enim, & similibus clarè significatur, Deum ex se, & ante præuisa peccata non habere voluntatem, vt Reprobi pereant morte secundã, qualis est damnatio ad poenam æternam, non solum sensus, sed etiam damni.

8 Secundò probatur propositio ex Concilijs. Valentinum enim 3. sub Lothario Imperatore. can. 3. ait. *Fidentes fatemur, prædestinationem Electorum ad vitam, & prædestinationem Impiorum ad mortem: in electione tamen saluandorum misericordiam Dei præcedere meritum bonum; in damnatione autem periturorum meritum malum præcedere iusticiam iudicij Dei.* Nulla ergo ex mente Concilij voluntas Dei, nõ solum exequutiua, sed ne intentiua quidem damnandi Reprobos præcedit eorum mala merita: vt voluntas intentiua saluandi prædestinatos merita eorum bona præcedit. Quo abiicitur interpretatio extorta, qua tentant Aduersarij exponere verba relata. Eandem veritatem indicat Araus. 2. can. 25. dicens. *Aliquos verò ad malum diuinã potestate prædestinatos esse, non solum non credimus, sed, etiam si sunt, qui tantum malũ credere velint, cum omni detestatione in illos anathema dicimus.* Nec enim de solo malo culpæ, sed etiam de malo poenæ Concilium loquitur contra hæreticos, vtrumque prædestinari à Deo dicentes antecedentur ad vnum arbitrij creati. Consentit Trid. sess. 6. can. 17.

9 Tertiò probatur propositio ex Patribus. Et

primùm ex illis, qui asserunt, voluntatem, quã Deus vult punire peccata, esse consequentem. *Qua ortum, & rationem sumit ex nostro vino.* Ita expressè Chrysost. serm. 1. inepit. ad Ephes. Damasc. in Dialogo contra Manich. versus finem, & lib. 2. de Fide cap. 29. versus finem, & alij apud Ruiz disput. 16. de Prædest. lect. 6. num. 14. Deinde ex illis, qui docent, Deum quasi coactum, & inuitum trahi per peccata hominum, ad eorum condemnationem, seu punitionem. Quod non fieret, si ante præuisa peccata punitionem decerneret. Bernard. serm. 5. in Natali Domini in medio ait. *Nam quod iudicat, & condemnat nos, eum quodammodò cogimus.* Nanz. in Oratione de plaga grandinis paulò post medium ait *Ad illam enim (nempe iram) à nobis vi pertrahitur, &c. Cum igitur non, nisi coactus, percutiat, &c. Chylost. homil. 67. in Ioan. ad illud Videns Ciuitatem, &c. Deus autem, inquit, non modò nos non derelinquere, & punire vult; sed quoties punit, inuitus punit.* Qua de re plura Saluianus lib. 1. de Prouid. post medium, & lib. 4. inter principium, & medium, & rursus col. vlt. Præterea eandem veritatem expressus alij Patres tradunt. Augustinus, seu quisquis est auctor lib. 6. Hypognotic. cum dixisset, aliquos misericordia Dei ad æternam vitam prædestinari, addit. *Cæteros autem penã punit: quos ideo punit; quia, quid essent facturi, præsciuit: non tamen ipse fecit puniendos, vel prædestinavit.* Et ibidem post medium. *Tenenda est inconcussa huius disputationis regula, quã diuinis testimonijs claru: peccatores in malis proprijs, antequam essent in Mundo, præscitos esse tantum, non prædestinatos: penam autem esse eis prædestinatam, secundum quod præsciti sunt.* In eadẽ sententiã citiple August. epist. 105. & 106. lib. 1. ad Simplic. q. 2. lib. 3. contra Iulian. cap. 28. lib. de Grat. & liber. arbit. cap. 21. lib. de Prædest. sanct. cap. 10. lib. de Dono persequ. cap. 6. 8. 11. & 18. & alibi Fulgent. lib. 1. ad Monim. cap. 5. & seqq. multis contendit, mortem vtramque, temporalem videlicet, & æternam à Deo non esse prædestinatam, nisi præuisã culpã. Et cap. 26. ait. *Nolum est, nam Dei dici non posse, nisi ubi creditur hominis iniquitas præcessisse.* Consentit Prosper. Respons. 3. & 7. ad Gallos, & respons. 11. ad Vincentium, & alibi. Beda lib. quart. q. 13. post medium ait. *Prædestinavit Reprobis mortem æternam, sed non mortis æternæ causam. Non est enim in Dei dispositione quomodò peccator peccet; sed tamen, cum sciat, cum peccaturum, mortem ei præordinauit et verus iudex.* Denique S. Th. quest. 6. de Veritat. art. 1. ad vlt. ait. *Reprobatio etiam dicitur preparatio quantum ad poenam; quam etiam Deus vult voluntate consequente, sed non antecedente.*

Quarto probatur propositio ratione ex prædictis oriundã. Quia nimirum præuisa, & antecedens voluntas damnandi Reprobos minis commendat clementiam, boniuitatem, beneuolentiamque Dei erga homines, quã sacræ Scripturæ, & Patres prædicant. Quod satis est ad eam negandam defacto: estò possibilis sit. De quo postmodum.

Itaque Deus ante præuisa absolutè peccata hominum morte consummanda neminem excludit à gloriã decreto antecedente. Imo nec desiderio simplici, aut conditionato. Id enim probant pleraque argumenta, quã adduximus. Quod autem Deus statim, ac præuider hominem lapsum, eum damnare non decernat æternã poenã aut dam-

damni, aut sensus quousque illum in suo peccato prauident decessurum, inde specialiter confirmatur. Quia, quandiu homo in hac vita mortali degit, Deus a desiderio antecedenti salutis, & conuersionis eius non desinit, vt passim Scripturae testantur; neque a cura prouidendi ei auxilia, quibus possit si velit surgere a peccato, & saluari. De quo plura videri possunt apud Ruiz tom. de Volunt. disput. 19. 20. & 21. & rursus tom. de Prædestinat. disput. 17. sect. 4. & 5. Ex his colligitur, nec paruulos decedentes cum originali, nec adultos decedentes cum actuali ad penam damni, vel sensus damnari a Deo, donec absolute prauidentur ab ipso in eo statu vitam futuri.

12 Sed obijciunt Aduersarij primò illud Apostoli ad Rom. 9. *Non ex operibus, sed ex vocante dictum est eis, quia maior seruie minoris, sicut scriptum est, iacob dilexi, Esau autem odio habui.* Vbi videtur docere Paulus, reprobationem Esau æquè, ac electionem Iacob ante eorum prauisa apera factas esse. Id quod sub eorum typo de reprobatione, ac electione cæterorum hominum significare intendit. Ergo reprobatio positua excludens a gloria Reprobos ante absolute prauisa peccata eorum fit. Nego consequentiam. Quia Paulus vel loquitur de reprobatione negatiua, quam tantum per odium Dei significat iuxta sententiam S. Th. 1. p. quæst. 23. art. 3. ad 1. dicens, *In quantum igitur quibusdam non vult hoc bonum, quod est vita eterna, dicitur eos habere odio, vel reprobare.* Vel certe si, loquitur de positua, eam non æquiparat electioni facta indepenter ab operibus, vt bene, & late exponit Vazq. disput. 95, citatâ cap. 8. Quomodo autem S. Th. nullibi iter pro Aduersariis, vt ipsi autamant, apud Herice videri potest supra cap. 5. & 6. Vbi cumque enim Doctor Angelicus reprobationem ante omne demeritum ponit, de reprobatione negatiua, de qua loquitur in relatis verbis, intelligendus est. Imo verò cætera argumenta, quæ opponuntur, in reprobatione negatiua facile infringi possunt. Vnde illa proponere opus non est. Videantur Herice cap. 6. & 7. & Vazq. cap. 9.

13 Sed dicit aliquis. Reprobatio negatiua æquiualeat voluntari excludendi Reprobos a gloria; quandoquidem tam infallibile est, non prædestinatum damnandum esse, quam reprobatum posituè damnandum esse. Ergo non est, cur priori reprobatione admittâ ante demerita prauisa, non admitatur & posterior. Respondeo, quod ad rem attinet, reprobationem negatiuam, & posituam non esse æquiuales; (quidquid sit de æquiualeuti eorum quoad connexionem cum carentiâ gloriæ). Quia velle posituè ante prauisa demerita, vt aliquis non obtineat gloriam, plus abest a clementiâ, quam de Deo prædicant Scripturæ, & Patres, quam omittere, & non conferre alicui ante prauisa eius demerita media efficacia ad gloriam, collatis interim sufficientibus, quibus possit ille, si velit, consequi gloriam ipsam.

14 Denique obijci potest id, quod ait Paulus ad Rom. 9. *Dicit enim Scriptura Pharaoni: quia in hoc ipsum excitavi te, vt ostendam in te virtutem meam; ammirum punitiuam.* Et paulò post. *Quod si Deus volens ostendere iram, & notam facere potentiam suam, sustinuit in multa patientiâ iram apri in interitum, &c.* Quibus clarè significari videtur, Deum ex intentione puniendi

peccata permittere, & sustinere illa. Ergo ante prauisa peccata ipsa habet voluntatem ea puniendi penâ temporali, & æternâ. Omnis solutionibus, quas adferunt Herice cap. 7. & Hutrad. supra. Respondeo ex Ruiz disput. 16. de Prædest. sect. 6. num. 3. prædictis in locis tantum significari, Deum post prauisum vnum peccatum ex morioo puniendi illud, in eaque punitioe suam potentiam, & iram ostendendi permittere noua peccata, & perleuerantiam in priori. Ex quo non sequitur, habere Deum aliquam voluntatem punitiuam antecedentem ad prauisionem absolutam peccati, quod puniendum est. Vnde non placet, quod ibidem docet Ruiz, Deum permittere peccatum subsequens in penam præcedentis ex efficaci intentione puniendi omnia simul æternâ penâ. Sic enim ante prauisum absolute aliquod peccatum præcederet intentio Dei efficac. puniendi illud in æternum, non solum penâ damni, sed etiam sensus. Quod cum doctrinâ hæctenus traditâ, in qua Ruiz ipse consentit, coherere non potest.

Propositio 2.

Necunde videtur esse Deo impossibile decretum puniendi Reprobos, non solum penâ damni, sed etiam sensus antecedens prauisionem absolutam peccati.

Probat. Quia tale decretum simile propositus est decreto prædefiniri gloriæ vt coronæ; de quo egimus disput. 41. q. 1. totidemque modis, ac illud, constitui potest. Vnde, sicut illud bene coheret cum libertate hominis ad merendum, & ad amittendam gloriam, & cum meritum remuneratione, ita hoc bene potest componi cum libertate hominis ad peccandum, & ad vitandam penam, & cum delictorum punitioe, vt ex doctrinâ late ibi traditâ, qua huc omnino est transferenda, compertum est. Nec per huiusmodi decretum cogretur Deus amare aliquo modo peccatum; tamen obiectum eius sine peccato esse non possit: lat enim esset, illud permittere; ad idque solum ex tali decreto teneretur voluntas Dei. Quemadmodum ex prædefinitione penitentia, alteriusve virtutis cum peccato connexa non cogitur Deus ad amandum peccatum, sed tantum ad illud permittendum, vt vidimus disput. 43. quæst. 3. cuius etiam doctrina ad rem præsentem est applicanda. Iam verò supradictum decretum nulli attributo diuino aduersatur; cum habeat pro obiecto honestissimum actum iustitiæ punitiæ Dei. Ergo ex nullo capite videtur Deo repugnare.

Dices. Augur. lib. 3. contra Iulianum cap. 16. 18. ait. *Non potest Deus quemquam sine malis meritis damnare, quia iustus est.* Et lib. 4. contra eundem cap. 8. *Cerrum, & immobile tenemus, non esse iniquitatem apud Deum, qua quemquam sine malis meritis damnet.* Et epist. 106. inquit. *Quemquam verò immeritum, & nulli obnoxium peccato si Deus damnare creditur, alienus ab iniquitate non creditur.* Similiaque habet alij in locis: pariterque alij Patres. Ergo decretum damnandi homines ante eorum prauisa peccata esset in Deo iniustum; atque adeo non est possibile. Nego consequentiam cum Ruiz disput. 16. citatâ

FFFF 2 sect.

est. 6. num. 30. Quia August. & alij Patres duntaxat significant, iniustum esse punire eum, qui nullius peccati reus esset: non tamen dicunt, iniustum esse decretum puniendi peccata, etiam si ante ea prauis concipiatur a Deo. Addit Hericus disputat. 33. num. 22. Augustinum tantum loqui de damnatione faciendâ iuxta regulas a diuinâ providentiâ præscriptas. Cateroquin Deum sine vllâ iniquitate posse hominem innocentem iure dominij detrudere in æterna supplicia addicereque æternis cruciatibus, quod repetit num. 25. Idemque docent docti Recentiores de homine quantalibet sanctitate polente: quia Deus vt hominum supremus dominus absque vllâ crudelis, aut iniusti notâ potest qualibet creaturâ vt ad eius destructionem, sed minime placet. Quia, licet Deus titulo supremi sui dominij quamlibet creaturam posset destruere, siue non conseruare: aut illam citra omnem culpam æternis cruciatibus mancipare, sub Dei potestatem non cadit, vtpote rationi dissonum, & iniquum iuxta dicenda proposit. 3.

17 Deinde obijcit Molina. Iniquus censetur Princeps humanus, qui eo sine peccata permitteret, vt haberet, quod puniret. Ergo prædefinitio punitionis determinans ad permitrenda peccata eo sine, vt puniantur, iusta non est adhuc in Deo. Dato antecedente; nego consequentiam. Quia Princeps humanus tenetur, quantum possit, peccata subditorum impedire; cum eo dirigatur eius potestas, vt bono subditorum prospiciat. Vnde ex solo sine punitionis, propriæque gloriæ ex illâ capiendæ non potest peccata permittere. Aut Deus, qui ad solam gloriam suam potest suum regimen ordinare, vt non tenetur, impedire peccata hominum, ita illa ex fine ostendendi suam iustitiam punitionem permittere potest; atque ita ante ipsa peccata prauis eorum punitionem prædefinire per poenam damni, & sensus faciendam.

18 Rogas, an sit etiam Deo possibile decretum præscindens a demeritis, quo decernat priuare hominem gloriâ æternâ, & cum æterno supplicio sensus cruciari, simile prædefinitio gloriæ præscindenti a meritis, cuius possibilitatem adstruximus disput. 41. quæst. 1. Respondeo, decretum priuandi hominem gloriâ præscindens a demeritis non esse impossibile: quia, cum priuatio gloriæ sit malum tantum priuatiuum, & boni homini non debiti, non est, vnde Deus teneatur ad illum non negandum, etiam non habenti peccata, nedum cum præcisione ab illis. Decretum, verò cruciandi hominem in æternum præscindens a demeritis alienum videtur a clementiâ, siue pietate Dei, atque adeo impossibile. Quia, vt esset crudele, siue sanum decretum cruciandi innocentem in æternum iuxta dicenda proposit. 3. Ita suam crudelitatem, siue sanitiam præferret decretum cruciandi hominem in æternum, cum præcisione a demeritis, vtpote cuius vi necessario pateretur homo tales cruciatus, et si innocens esset.

Propositio 3.

Decretum infligendi homini innocenti, siue immerenti cruciatus æternos Inferni omnino impossibile Deo est.

Probant propositionem istam primò verba illa Sapient. 12. *Cum ergo sis iustus, iuste omnia disponis: ipsum quoque, qui non debet puniri, condemnare, exterum astimas a tua virtute. Virtus enim tua iustitia initium est.* Quibus clarè significatur, alienum a iustitiâ esse, atque adeo exterum, siue alienum a virtute, siue potentia Dei, condemnare eum ad poenam, qui ex defectu culpæ puniri non debet. Secundò probant illa verba Augustini relata num. 14. *Quæ satis etiam clara ad rem sunt.* Tertio probat aperta ratio. Quia, si in nobis est vitium crudelitatis contra clementiam, punire quemquam vltra meritum culpæ; multoque maius, seu peius est vitium sanctitatis, seu feritatis bestiarum, proprium contra donum pietatis, cruciare quemquam citra omnem culpam, vt tenent omnes Theologi cum S. Thom. 2. 2. quæst. 159. artic. 1. & 2. *Quantò magis forent illa, si dari possent, vitia in Deo, cuius clementia, cuius pietas infinites infinitè nostram excedit.* Repugnat igitur eo titulo, vt dentur in Deo. Qui vel minimè vmbra vitij, siue peccati incapax est.

Dices. Deus est supremus, & absolutus Dominus creaturæ, etiam innocentis. Ergo potest de illâ disponere, prout sibi libuerit. Ergo citra omnem eius iniuriam, atque adeo absque omni iniustitiâ potest illam in æternum cruciare. Respondeo, titulo supremi, & absoluti dominij, quod Deus habet de creaturâ innocente, per locum intrinsecum fore, vt si illam in æternum cruciaret, nec ipsi inferret iniuriam strictam, nec peccaret contra iustitiam: quia tamen peccaret contra clementiam, siue pietatem; idcirco id ipsi absolute est onino impossibile; vtpote cui omnino repugnat peccare contra vllam virtutem. Itaque Domino rei non eo ipso licitus est quilibet vsus eius: cum multi vsus eius alijs virtutibus, præterquam iustitiâ, opponi possint. Sic enim illicitè contra temperantiam inebriat se homo suo vino: illicitè contra liberalitatem prodigit suas opes: illicitè contra clementiam, aut pietatem seuit in suum mancipium; aut in quoduis suum animal brutum: pariterque in similibus.

Dices rursus. Deus potest annihilare innocentem. Ergo & excruciare. Concesso antecedente; nego consequentiam. Quia annihilatio malum quoddam est negatiuum, consistens in cessatione a beneficio gratis collato. Quod, sicut Deus pro suo libero beneplacito potuit non dare, ita & auferre, seu non continuare potest. At excruciatio, de qua tractamus, malum est positium, cuius insidicium non potest non clementiæ, pietatiue Dei aduersari, vt constat ex dictis. Vnde patet, Deum, suâ promissione seclusâ, bene posse innocentem excludere a suâ æternâ beatitudine: quia hoc aliud non esset quam ei negare bonum non debitum.

Cum dictis autem bene coheret, posse Deum, sæpeque defacto solere aliqua leuiora mala.

mala etiam positiva huius vitæ suis innocentibus, atque dilectis providere propter eorum profectum spiritualem, ut infirmitates, dolores, erumnas, persecutiones, &c. Quia hoc longissimè abest a crudelitate, & sanctità, eo ipso, quod talia mala longissimè præstantiora bona referunt secum.

QVAESTIO III.

Quas causas habeat reprobatio.

- 23 **S**ermo erit in hac quaestione de causis tum positivæ reprobationis, tum negativæ. Circa quas, suppositis harum reprobationum acceptationibus statutis quaest. 1. vix potest dissidium, aut controuersia magni momenti remanere. Ob id præmissâ diuisione causæ in physicam, & moralem, quam fecimus disput. 42. quaest. 2. num. 47. per aliquot suppositiones, & assertiones breui me expedit, ut sequitur.
- 24 **S**uppono primò tanquam certum, vtramque reprobationem quoad actus internos Dei nullam habere causam physicam, quæ verè, & formaliter talis sit: tamen ab intellectu, & voluntate diuinâ causentur virtualiter, prout dictum in simili ibid. num. 48.
- 25 **S**uppono secundò etiam ut certum, vtriusque reprobationis quoad effectus externos Deum physicam causam esse tum efficientem, tum finalem: lecus materialem, aut formalem; prout dictum etiam ibi in simili num. 49.
- 26 **S**uppono tertio ut certum pariter, Reprobationem fere omnium suæ reprobationis præsertim negativæ effectuum causam physicam esse tum efficientem, tum materialem iuxta dicta in simili ibid. num. 50. Vnicui autem effectus reprobationis positivæ, qui est pœna vel solius damni, vel etiam sensus, Deus est causa principalis physica in genere efficientis, ut constat.
- 27 **S**uppono denique etiam ut certum, in eo prædestinationem à reprobatione differre: quòd prædestinatio non solum intendit directè gloriam prædestinati ut finem, sed cæteros suos effectus ut media vtilia ad talem finem formaliter, quæ talia sunt, eligit, atque adeò ordinat ad finem ipsum: at reprobatio, licet, qua parte positiva est, directè intendat pœnam Reprobi ut finem immediatè exequendum; cæteros tamen effectus reipsâ ad talem finem conducentes, ad seque spectantes, qua parte negativa est, nec eligit, nec vult formaliter prout media vtilia ad talem finem, sed ad eorum existentiam ex motiuis alijs concurrunt. Quo fit, ut reprobatio, qua parte negativa est, permissiua potius, quàm positivæ providentia Dei sit. Hæc de artinenribus ad causas reprobationis physicas. Venio ad morales, seu meritórias. Et.
- 28 **D**ico primò. Reprobationis positivæ vnicè sunt causa moralis, seu meritória peccata Reprobi morte consummata. Quia, ut ex dictis in præsentibus constat, propter peccata eiusmodi tantum condemnat Deus Reprobos ad æternam pœnam, solius quidem damni, consistentem in priuatione gloriæ, eos, qui cum solo peccato originali moriuntur; damni autem simul, & sensus eos,

qui moriuntur cum peccato personali mortali, vno, vel pluribus.

29 **D**ico secundò. Aliquorum effectuum reprobationis negativæ, atque adeò & aliquorum actuum Dei, ex quibus ea coalescit, causa moralis meritória dari solet ex parte Reprobi, ali-quod scilicet, aut aliqua peccata personalia eius. Quia saepe decernit Deus permissionem vnius peccati, atque etiam perseverantiæ in illo finalis in pœnam alterius, iuxta id, quod dicebamus supra disput. 40. quaest. 4. num. 63. Huiusmodi autem permissiones effectus sunt reprobationis negativæ: actuique Dei tendentes in illas ipsius reprobationis partes iuxta dicta quaest. 1.

30 **D**ico tertio. Cæterorum omnium effectuum reprobationis negativæ, actuumque Dei ipsis correspondentium peccatum originale est causa morans, seu meritória tum prout originale, seu prout repertum in Adamo, tum prout originatum, seu prout contractum ab illius posteris, de quorum reprobatione est sermo. Dico autem cæterorum omnium effectuum: quia & ipsius peccati originalis permissio dicenda est effectus reprobationis negativæ prout videbimus quaest. 4. cuius tamen peccatum ipsum originale causa non est. Stat imprimis pro assertionem ita Augustinus multis in locis, vbi docet, ex eadem massa damnabili propter dictum originale peccatum in eius pœnam relinquere Deum Reprobos iusto iudicio sine gratiâ efficaci ad salutem, adeoque sine gloriâ; solaque suâ misericordiâ Prædestinatos tali gratiâ, & gloriâ donare; cum & hos pariter æquo iure posset relinquere. Ita habet epistolâ 105. col. 2. & epist. 106. prope medium, & epistol. 107. inter medium, & finem, & epist. 157. inter principium, & medium & lib. 15. de Ciuit. cap. 2. & lib. 21. cap. 12. & lib. 1. ad Simplician. quaest. 2. post medium, & lib. 2. contra duas epist. Pelag. cap. 7. & in Enchir. cap. 95. 98. & 99. & lib. de Prædest. & grat. cap. 3. 6. & 16. & lib. de Prædest. Sanct. cap. 9. & 14. & de Dono perseu. cap. 8. & 14. & alibi.

31 **D**einde stat pro eadem doctrinâ discipuli Augustini. Prosper in lib. Sentent. ex August. tenent. 307. & ad Excerpta Genuens. resp. 6. & 8. & lib. de Liber. arbitr. post medium, & lib. 10. de Vocat. gent. cap. 17. sæpeque alibi tum ad Capit. Gallor. tum ad Obiect. Vincent. Fulgent. lib. 1. ad Monim. cap. 7. 26. & 28. & de Incarn. & grat. cap. 21. Beda in Collectan. ad Roman. 9. ad illud. *Quod si Deus volens.* Anselm. ibid. ad illud. *Iacob dilexi,* &c. & ad illud. *Miserebor, cuius misereor,* &c. Et S. Thom. ad eundem locum lect. 3. & 4. & quaest. 6. de Verit. art. 2. ad 2. & 2. 2. quaest. 2. artic. 5. ad 1.

32 **R**atio autem dictæ doctrinæ est. Quia propter peccatum originale digni sunt homines, qui priuentur quibusvis bonis, alijs ipsis non debitis: defactoque priuantur propter illud iustitiâ originali, & alijs bonis ei annexis, ut est certissimum. Ergo credendum est, defacto insuper priuari Reprobos propter peccatum originale, eis omnibus bonis, quæ si haberent, euaderent prædestinati. Maximè, cum per hoc erga Reprobos iustitiâ diuina elucescat; & erga Prædestinatos diuina misericordiâ respicere magis.

33 **S**ed est difficultas, an hæc doctrina omnibus Reprobis conueniat, an ad eos fit contrahenda, quibus peccatum originale dimissum non est.

Hoc

Hoc secundum tenent aliqui, quibus consentit Herice disput. 33. Primum tamen tenent Soar. lib. 5. cap. 5. num. 10. Ruiz disput. 14. de Prædest. sect. 6. & seqq. Videturque probabilius propter auctoritatem August. & aliorum Patrum, qui vniuersaliter pronunciant locis citatis, Reprobos omnes propter peccatum originale relinqui à Deo, negante videlicet illis ea dona gratuita, per quæ, si darentur, & illi, sicut & alij, euaderent prædestinati. Quanquam enim in ijs, quibus peccatum originale remissum est, nihil propter illud damnationis remaneat, dicente Apostolo ad Rom. 8. *Nihil ergo damnationis est his, qui sunt in Christo Iesu.* Et Trident. sess. 5. decreto de peccato orig. *Nihil est damnationis ijs, qui verè consepulti sunt cum Christo per Baptisma.* Quippe Deus nullum peccatum remissum punit pœnâ aliqua æternâ damni, vel sensus; imo nec priuatione gratiæ sufficientis, ac necessaria ad obtinendam iustificationem, & gloriam. Nihil tamen vetat, punire Deum peccatum remissum alio genere pœnæ vel temporalis, vel negatiuæ. Scimus enim ex materiâ de Penitentia, sæpe remanere pœnam aliquam temporalem luendam propter peccatum iam remissum quoad culpam. Est etiam certum, remisso peccato originali per Baptismum, non remitti pœnam mortis, neque alias pœnalitates huius vitæ, quas propter illud patiuntur homines. Potuit igitur Deus ita propter peccatum originale negare Reprobis ea vberiora gratiæ dona, cum quibus prædestinati forent, vt etiam post remissionem eius quoad culpam talis pœnâ maneat luenda. Ita ergo fecisse defacto censendus est propter dicta.

34 Dico quartò. Integræ reprobationis negatiuæ prout complectentis omnes actus Dei, & omnes effectus ad illam spectantes iuxta dicta quæst. 1. nulla datur ex parte Reprobi causa moralis meritoria. Est certum. Quia talis causa aliquod Reprobi peccatum ad eius damnationem conducens deberet esse, cuius permissio ipsius reprobationis negatiuæ non esset effectus. Si quidem tale peccatum suimet permissionis causa moralis meritoria esse non potest, vt est notissimum. Sed tale peccatum non datur: quia permissio cuiusvis peccati conducentis ad damnationem Reprobi eo ipso conducit ad damnationem ipsam, atque adeò nequit non esse effectus reprobationis negatiuæ ipsius Reprobi. Ergo. Confirmatur, & declaratur. Quia permissio primi peccati Reprobi, (sive illud sit originale, vt nos putamus, sive aliud), à qua incipit illius reprobatio negatiua sub meritum alterius peccati prioris cadere nequit; cum nequeat dari peccatum, quod sit prius primo. Ergo permissionis saltem primi peccati à qua incipit reprobatio negatiua causa moralis meritoria dari non potest ex parte Reprobi; & consequenter nec integre ipsius reprobationis, vt fert nostra assertio.

35 Dico quinto. Nulla est assignabilis causa, sive ratio, præter diuinum beneplacitum, cur isti potius, quam alij in particulari sint reprobati à Deo reprobatione negatiua; vel quia talis ratio reipsa non datur; vel quia, licet sæpe reipsa derur, vt est probabilius, occulta omnino nobis est. Doctrina huius assertionis in eandem recidit cum illa, quam tradidimus disput. 42. quæst. 9. proposit. 2. Quocirca, quæ pro illâ propositione adduximus ibi, & huic assertioni sunt hic applicanda à Lectore, ne nos actum agamus.

QVAESTIO IV.

Quos effectus habeat reprobatio.

36 **S**uppositis acceptionibus reprobationis tum positiuæ, tum negatiuæ, quas statimus quæst. 1. facile erit hæc quæstionem resolvere. Quare & breuiter ab eâ, quemadmodum à præcedente, me expediam.

Suppono ergo primò, reprobationis positiuæ vnicum esse effectum ipsam Reprobi punitionem per pœnam æternam, vel damni simul, & sensus, vt in ijs, qui decedunt cum peccato personali mortali; vel solius damni, vt in illis, qui cum solo originali moriuntur: quoniam & eadem punitiõ est vnicum talis reprobationis obiectum, iuxta acceptionem huius, in qua procedimus, De qua nullum est dubium.

Suppono secundò, inter effectus reprobationis negatiuæ, & prædestinationis hoc esse discrimen potissimum, quòd effectus prædestinationis, vt talis sit, ex fine glorificationis Prædestinati debet procedere iuxta dicta disput. 43. quæst. 1. secus effectus reprobationis negatiuæ ex fine punitionis Reprobi. Quidquid enim ad Reprobi damnationem, atque adeò punitionem defacto conducit, effectus reprobationis eius dicendus est, ex quocunque demum fine, siue mortuo causetur à Deo. Quia talis reprobatio, iuxta acceptionem eius statutam quæst. 1. aliud non est ab eâ prouidentia permissiua, qua Deus prouidet, siue causet ex quibusuis motiuis cuncta illa; quæ præuidet defacto, siue cum effectu influxura in damnationem, punitionemque Reprobi ex hypothesi, quòd ab ipso causetur. Vnde effectus huiusmodi reprobationis eo ipso sunt effectus Dei; cum sint effectus alicuius prouidentie diuinæ. Ex quo inter prædestinationem, & reprobationem aliud prouenit discrimen valde notabile, quòd prædestinatio pro effectibus habet opera bona, siue merita Prædestinati; reprobatio verò nullatenus habet pro effectibus opera mala, siue peccata Reprobi, vt cum Magist. in 1. dist. 40. & S. Thom. 1. par. quæst. 23. art. 3. docent omnes Theologi, teste Soar. lib. 5. de Prædest. cap. 7. Quia nimirum Deus meritorum Prædestinati causa est præcipua: peccatorum autem Reprobi nullatenus causa esse potest.

38 His positis, cenleo dicendum primò, permissionem peccati originalis in Reprobis reprobationis negatiuæ eorum effectum esse. Quia eo ipso, quòd peccatum originale Reproborum reprobationis negatiuæ eorum causa moralis est, prout quæst. 3. num. 30. statuimus, non potest non permissio totius peccati ad ipsorum damnationem, atque punitionem æternam defacto conducere, Quod satis est, vt dictæ reprobationis negatiuæ sit illa effectus iuxta doctrinam suppositam num. præced. vt constat.

39 Dico secundò, omnes permissiones peccatorum personalium Reprobi, quæ in damnationem eius instiunt defacto proximè, vel remotè effectus sunt reprobationis negatiuæ eius, ex quocunque demum fine, siue mortuo procedant à Deo,

Deo; dummodò procedant ex præscientiâ conditionatâ de influxu præstando ab ipsis de facto in damnationem Reprobi ex hypothesi, quod ponantur. Quia vt talis reprobationis effectus dicantur, conditiones istæ sunt necessariæ, & sufficientes iuxta dictâ num. 38. Vnde sequitur primò; positiones auxiliorum sufficientium, & negationes efficacium ad non peccandum vnâ cum potestate ad peccandum, ex quibus coalescunt singulæ talium permissionum iuxta dictâ disput. 43. quæst. 3. num. 21. effectus dictæ reprobationis negatiuæ esse. Secundò sequitur, siquæ aliæ permissiones ad peccandum dentur in Reprobo, quæ in eius damnationem non influant defacto, vt est possibile; has reprobationis eius negatiuæ effectus non esse: quia deest illis conditio requisita, vt tales sint, prout constat ex dictis.

41 Dico tertio. Quæcunque seu positua, seu negatiua defacto influunt, siue conducunt quoquo modo in damnationem Reprobi, à Deoque sunt causata ex quouis motiui, posituæque vel in Reprobo ipso, vel alibi, ex præscientiâ tamen conditionatâ de eorum influxu futuro in illius damnationem, cuncta hæc ipsius Reprobi negatiuæ reprobationis effectus sunt. Quia cuncta hæc omnes conditiones requisitas ad id muneris habent iuxta doctrinam suppositam, itaturamque num. 38.

42 Supererat hic examinandum. Primò, quantum fit certitudo tum formalis tum obiectiua reprobationis. Secundò; qua ratione reprobatio cum Reprobi libertate cohareat, & an in potestate huius positum sit, prædestinari, vel reprobari. Verùm quia disput. 41. quæst. 4. & 5. has difficultates versauimus circa prædestinationem, eandem modò circa reprobationem non iterum versandas censemus: quia, quæ ibi de prædestinatione sunt dicta, facile possunt à Lectore, sua proportione seruata, hic applicari reprobationi. Eo præsertim inter vtramque obseruato discrimine. Quod in prædestinatione, præter decretum exequutiuum gloriæ, aliquod aliud Dei decretum includitur iuxta omnem sententiam connexam intrinsicè cum glorificatione Prædestinati. In reprobatione verò præter decretum exequutiuum pœnæ, (in quo stat reprobatio positua), nullum aliud debet includi (pertinens ad negatiuam) connexam intrinsicè cum punitione Reprobi. Vnde fit, vt prædestinatio ante decretum exequutiuum gloriæ duplici titulo sit metaphysicè connexa cum glorificatione Prædestinati. Primò ratione alicuius decreti in se inclusi cum tali glorificatione connexi per se. Secundò ratione coniuncti (in quo consistit) ex præscientiâ conditionatâ de influxu mediatorum, siue factum in ipsam glorificationem ex hypothesi, quòd ponantur, & ex purificatione conditionis factâ per eorum positionem, siue per absoluta, & efficaciam decretâ de positione ipsâ. At reprobatio negatiua ante decretum exequutiuum pœnæ (in quo stat positua) secundo tantum ex dictis duobus titulis est metaphysicè connexa cum punitione Reprobi. Quæ omnia ex dictis luculque satis sunt nota.

QVAESTIO V.

Quanam de libro vitæ, de numeroque Prædestinatorum, ac Reprobatorum restent quaerenda.

43 Dico restare, quæ sequuntur. Primò enim quaeritur. Quid sit liber vitæ. Respondetque S. Thom. 1. par. quæst. 24. artic. 1. in corpore. *Quòd liber vitæ in Deo dicitur metaphoricè secundum similitudinem à rebus humanis acceptam. Est enim consuetum apud homines, quòd illi, qui ad aliquid eliguntur, conscribantur in libro. utpote milites, vel consularij, qui olim dicebantur Patres conscripti. Patet autem ex præmissis, quòd omnes Prædestinati eligantur à Deo ad habendam vitam æternam. Ipsa ergo Prædestinatorum conscriptio dicitur liber vitæ. Dicitur autem metaphoricè aliquid conscriptum in intellectu alicuius, quòd firmiter in memoria tenet. Vnde ipsa Dei notitiâ quasi firmiter retinet, se aliquos prædestinasse ad vitam æternam, dicitur liber vitæ. Itaque liber vitæ appellatur ea scientia speculatiua, qua Deus quasi reflexè suam prædestinationem, omnemque suos Prædestinatos quatenus tales inuenitur. Id quod etiam sentiunt August. lib. 20. de Ciuitat. cap. 15. & alij Patres apud Ruiz disputat. 60. de Prædest. sect. 2. atque Theologi communiter. Vnde liber vitæ à Prædestinatione differt, vt quidam actus scientiæ Dei à quadam parte sui obiecti. Porro, sicut eiusmodi scientiâ Dei primariò, & simpliciter dicitur liber vitæ, scilicet gloriæ; scientiâ etiam, qua Deus videt iustos pro tempore, quo iusti sunt, secundariò, & secundum quid dici solet liber vitæ, scilicet gratiæ, vt cum S. Thom. dictâ quæst. 24. art. 2. docent alij communiter.*

44 Secundò quaeritur. An sicut prædestinationi correspondet liber vitæ, ita reprobationi correspondeat liber mortis. Negat S. Thom. artic. 1. citato ad 3. *Quia non est consuetum conscribi eos, qui repudiantur, sed eos, qui eliguntur.* Consentunt alij communiter. Aliæque adduntur congruentiæ. Prima: quia libri scribi solent ad perpetuam rei memoriam. Quæ iustis debetur, iuxta illud Psal. 111. *In memoria æterna erit iustus.* Secus iniquis, iuxta illud Osee 1. *Oblitione obliuiscar eorum:* Secunda: quia superfluus videtur liber mortis: cum indirectè consistit ex libro vitæ, quinam sint reprobi, iuxta illud Apocal. 20. *Qui non est inuentus in libro vitæ scriptus, missus est in stagnum ignis.* Tertia: quia Deus Reprobos dicitur nescire, scientiâ videlicet approbationis, iuxta illud Math. 25. & Lucæ 13. *Nescio vos.* Itaque; cum sit certissimum, tam clarè, & distinctè inueniri Deum omnes Reprobos, atque Prædestinatos prout tales; scientiâ priorum nihilominus non solet dici liber mortis: sicuti scientiâ posteriorum dicitur liber vitæ propter rationes indicatas.

Ter-

45 Tertiò quæritur. Vtrum aliquis deleatur de libro vitæ. Certum est de libro vitæ gloriæ nullum vnquam deleri; non solum, quia, quos Deus semel vidit Prædestinatos, non potest non semper tales videre; sed etiam, quia vita gloriæ semel habita nunquam est amittenda. De libro verò vitæ gratiæ eareus homo deleri potest, quatenus gratiam semel habitam potest amittere: (tamen si scientia, qua Deus videt hominem iustum respectiue ad tempus in quo est iustus indefectibilis sit). Quo sensu intelligenda veniunt illud Psal. 68. *Deleantur de libro viuientium: & cum iustis non scribantur.* Illud Apocal. 3. *Qui vicerit, &c. non delebo nomen eius de libro vitæ: aliaque huiusmodi loca Scripturæ.* Quid autem sibi vulerint Moyses, cum dixit Exod. 32. *Aut dimitte eis hanc noxam, aut si non facis, dele me de libro tuo, quem scripsisti.* & Paulus, cum dixit ad Rom. 9. *Optabam ego ipse anathema esse à Christo pro fratribus meis: examinatum reperies apud Ruiz disput. 60. citatà sect. 7. & 8.*

46 Quartò quæritur. Vter sit maior numerus Prædestinatorum, an Reproborum. Suppono primò, vtrumque numerum sumptum per se certissimum esse, prout supra disput. 41. quæst. 4. monstratum est. Suppono secundo vt certum, si fiat comparatio inter omnes, & solos Angelos, plures eorum fuisse prædestinatos quam, reprobos, vt cum Magist. in 2. dist. 6. & S. Tho. 1. par. quæst. 63. art. 9. docent Scholastici communiter. De quo in Tract. de Angelis. Suppono tertiò etiam vt certum, si fiat comparatio inter omnes, & solos homines, longè plures esse reprobos, quam prædestinatos. Id enim vt minimum docent Scripturâ sacrâ, & Patres, vbicunque significant, paucos esse eos, qui saluantur, comparatione eorum, qui pereunt. Ipsaque experientia satis ostendit, per quam scitur, tam ante, quam post promulgatum Euangelium incomparabiliter plures fuisse, & esse Infideles damnandi, quam Fideles, è quorum numero saluandi excerpuntur.

47 Eò ergo quæstio reducitur. An ex Fidelibus Catholicis plures sint prædestinati, quam reprobis: vel viceuersâ. Potestque comparatio bitariam fieri. primò, computatis omnibus, etiam paruulis, qui ante rationis vsum moriuntur. Secundo, computatis solis adultis morientibus post adeptum vsum rationis. Triplex est sententia. Prima opinantium rem hanc adeò esse dubiam, vt soli Deo sit relinquendum iudicium eius. Ita Vazq. 1. par. disput. 101. cap. 4. Secunda asserentium, ex Fidelibus plures esse prædestinatos, quam reprobos. Ita Syluest. in Rosâ aureâ tract. 2. super Euangelium Septuag. Franc. à Christo lib. 1. senten. dist. 40. & 41. quæst. 5. Carrag. de Prædest. discurs. 10. dub. penult. Lorin. in Psal. 138. vers. 14. Cornel. à Lapide in cap. 21. Apocal. vers. 16. Soar. lib. 6. de Prædest. cap. 3. quem sequuntur Martin. 1. par. disput. 20. sect. 7. num. 69. Veken. disput. 27. cap. 2. num. 13. Carlet. disput. 46. sect. 2. num. 5. & alij. Ex quibus Lorin. Cornel. & Soar. expressè comprehendunt paruulos, qui baptizati moriuntur ante vsum rationis. Tantumdemque censendi sunt sentire, qui Soar. sequuntur; imò & cæteri fortasse Auctores huius sententiæ. Cuiusmodi tali sensu subscribit Ruiz disput. 54. de Prædest. sect. 1. num. 14. Tertia sententia absolute pronunciat, pauciores ex Fidelibus esse prædestinatos, reprobos autem plures. Sic Caiet. explicans para-

bolam Virginum Math. 21. Alvarez. lib. 5. de Auxilijs disput. 43. Molin. 1. par. quæst. 23. art. 7. Carthus. Math. 20. & 22. ad illud. *Pauci verò electi.* Vbi idem sentire videntur Lyra, Arborens Theophal. lib. 14. cap. 20. & Maldonat. Math. 21. vers. 14. Eiusdemque sententiæ sunt Tann. tom. 1. disp. 3. quæst. 6. dub. 2. num. 16. Franc. de Lugo lib. 1. de Deo disput. 45. cap. 2. num. 13. & Ruiz disput. 54. citatà sect. 1. num. 16. loquens de solis adultis fidelibus: de quibus, censet, loqui etiam Auctores huius sententiæ: sicque eos cum Auctores secundæ conciliat comprehendentibus etiam paruulos.

Ego arbitror primò ex omnibus Filijs Ecclesiæ Catholice (computando simul paruulos, & adultos) plures prædestinatos, quam reprobos esse. Quia vt testatur Ruiz sect. 1. citatà num. 14. per computum factum ex libris defunctorum. Hispalensium deprehensum est, totidem ferme esse, qui baptizati moriuntur ante adeptum vsum rationis, ac, qui moriuntur post adeptum. Quo posito, cum ex prioribus saluentur omnes; licet tertia dumtaxat, vel quarta, vel quinta pars saluentur posteriorum, absolute erunt plures prædestinati, quam reprobi. Quod si illis adijciantur paruuli rite baptizati, & ante rationis vsum defuncti inter hereticos, & schismaticos, prædestinatorum numerus longè maior erit, quam reproborum catholicorum.

Secundò arbitror, ex solis adultis catholicis, qui post rationis vsum decedant, plures esse reprobos, qui damnantur, quam prædestinatos, qui saluantur. Probatur primò ex testimonijs, per quæ sepe Christus Dominus significauit, paucos esse Prædestinatos comparatione Reproborum, aut plures, quam Prædestinatos, Reprobos esse. Qualia sunt hæc Math. 7. *Intrate per angustam portam: quia lata porta, & spatiosa via est, quæ ducit ad perditionem, & multi sunt, qui intrant per eam. Quam angusta, & ardua via est, quæ ducit ad vitam, & pauci sunt, qui inueniunt eam.* Luca. 13. *Contendite intrare per angustam portam: quia multi, dico vobis, querunt intrare, & non poterunt.* Math. 20. & 22. *Multi enim sunt vocati, pauci verò electi.* Mat. 19. Marc. 10. & Luca. 10. *Amen dico vobis, quia diues difficile intrabit in regnum Calorum. Et iterum dico vobis. Facilius est, camelum per foramen acus transire, quam diuitem intrare in Regnum calorum.* Et similia. Hæc enim testimonia locum habere, factâ comparatione inter Fideles adultos solos, tum ex contextibus, tum ex expositionibus Patrum constat, vt videre est apud Ruiz disput. 54. citatà sect. 2.

Secunda probatio assertionis sumitur ex parabolis, quæ satis indicant, ex Fidelibus adultis plures damnari, quam saluari. Cuiusmodi sunt illa seminum, quorum sola quarta pars fructum attulit. Luca. 8. Illa Ventilabri mundantis in area triticum à paleis. Math. 3. Illa gregis Electorum appellati pusilli. Luca. 12. Illa currentium in stadio, quorum vnus accipit bratium. 1. Corint. 9. De quibus apud Ruiz plura sect. 4. Vbi alijs insuper Scripturæ locis confirmat idem ipsum.

Tertia & potissima probatio ab ipsâ experientia capienda venit, per quam scitur, pleròque ex adultis Fidelibus maiori ex parte degenerare in statu peccati mortalis, rebus temporalibus addictos, negotijsque huius sæculi profusè intentos.

sententiam cum obliuione omnimoda, aut certe cum valde perfunctoria memoria æternorum: qui, licet aliquando confiteantur, statim iterum, atque iterum in grauia peccata relabuntur. Quo fit, vt vel mors inoprouisa, vel saltem vltima ægritudo in statu peccati mortalis deprehendat illos. Vnde rursus efficitur, vt inter angustias infirmitatis tam animæ, quam corporis, interque innumera propemodum tunc occurrentia impedimenta nimum difficile, aut etiam moraliter impossibile sit eis, ad veram penitentiam se rite disponere. Nam vt concors est sententia Patrum, atque etiam Scholasticorum cum Magist. in 4. dist. 20. ordinariè, qui malè viuunt, malè moriuntur. Iuxta illud Hieronymi tom. vlt. in epist. Eusebij ad Damasum. *Hoc teneo, hoc, multiplici experientia didici, quòd ei non bonus est finis, cui mala semper vita fuit.* Et illud Augustini lib. de vera, & falsa penitentia cap. 17. *Periculosissimum est, & inuicem vicinum, ad mortem pertrahere penitentia remedium; cum pluribus, quæ ad rem ibi dicit. Nam æquissimè percutitur hac animaduersione peccator, vt moriens obliuiscatur sui, qui viuens oblitus est Dei; vt ait ipse August. serm.*

10. de Sanctis, & ex eo Laurent. Iustinian. libro de Contemptu mundi cap. 14. De quo multò plura videri possunt apud Ruiz supra sect. 3.

Qui tandem addit sect. 6. in numero Prædestinatorum plures esse fœminas, quàm viros, variisque rationibus id probat apud ipsum videndis.

Quòd si quis quærat ad extremum. An numerus omnium Prædestinatorum, computatis simul Angelis, & hominibus, sit maior, vel minor, quàm numerus omnium Reprobatorum, vel ei æqualis. Respondendum vtique est, id nobis penitus esse occultum. Quia nobis non constat de numero Angelorum, quos Deus creauit; nec de numero hominum à principio vique ad finem Mundi creandorum, nec quantum priorum numerus posteriorum numerum excedat. Quæ præsciri deberent, vt circa eiusmodi quæstionem iudicium aliquod ferri posset.

Atque hæc hucusque de Deo vno scripsisse nobis sit satis. Vtinam cedant in laudem, & gloriam ipsius Dei, Christi Domini, Immaculatissimæ Virginis, & omnium Beatorum.

Faint, mostly illegible text in the upper portion of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

Faint, mostly illegible text in the right-hand column of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

170
V. 100
H. 100
D. 100
12